

ARRA!!!

ORGAN D'ESPARTACUS

Retornarà
l'Ordre Públic
a Catalunya?

El Congrés de Tortosa ha marcat, una vegada més, la potencialitat d'E. R. de C.

Després dels Plens...

per JAUME MIRAVITLLES

El Ple d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Ple comarcal de Tortosa han tingut, indiscutiblement, el valor de vigoritzar orgànicament el Partit.

Era la primera vegada que en Assamblees d'Esquerra es discutien problemes que afectaven per la seva envergadura els destins del Partit i del país. Cap incident no trencà aquesta greu responsabilitat amb que es desenvolupaven els debats dels Plens.

Esquerra Republicana de Catalunya ha afirmat una voluntat. Partit majoritari de Catalunya és a ell que correspon la direcció superior dels seus destins polítics.

Després d'una etapa en què han estat les lletres les que han governat els destins públics, després d'un període d'onze mesos en que ha estat a redós de signes alfabètics, C. N. T.-U. G. T., que s'han conglomerat masses amorfes dividides per petits interessos materials, i unides per petites apetències, ha aparegut la línia general d'una política, de l'Esquerra, que per la seva ambició històrica torna a recollir l'esperança popular, cristallitzant-la i dirigint-la.

Som, però, a la primera etapa d'aquest procés de renaixement i cal que els homes responsables i els militants tots del Partit continuïn una serena acció vigilant. Cal, sobretot, no deixar-se emportar per sentiments esporàdics, per falses popularitats i veure continuament quina es la veritable realitat de Catalunya.

Hem repetit diferents vegades i ho diem una més, que les Sindicals, per les classes que les constitueixen, pels objectius que perseguixen, pels homes que les representen, no poden ni deuen ésser elements dirigents de la política, però no cal que caiem a l'altre costat de la palanca, no cal que creiem que pot tornar-se a la situació anterior al 19 de juliol. La sotragada popular determinarà a través de dolors sagnants, la caiguda de valors estantisses que mai més no veuran la llum.

Les Sindicals, més ben dit, la Sindical, té una missió grandiosa a complir, perquè la condició prèvia d'una tasca definitiva a Catalunya la determina la superació del fraccionament sindical, únicament admissible quan el Sindicat no és un organ d'estructuració econòmica i social, sinó la cante-

ra humana d'on certs partits volen extreure els seus elements. La Sindical catalana vol dir el front únic sindical, únicament possible si és, tal com tan sovint insisteixen els seus dirigents, apolítica. Sindical que ha d'ésser l'engranatge econòmic i social que asseguri el funcionament orgànic de Catalunya i al damunt d'aquest organisme sindical que té funcions pròpies i definides, a través d'un Consell econòmic que caldria desenvolupar i prestigiar, els Partits polítics i davant d'ells, Esquerra Republicana, per assegurar al damunt de les formes polítiques i socials, la perennitat dels destins de Catalunya.

Heus ací la tasca d'Esquerra Republicana de Catalunya després del Ple celebrat darrerament: Que cada militant, per petit que sigui el radi d'acció de la seva influència, s'imbuixi d'aquesta grandiosa ambició creadora: Esquerra-Catalunya.

Govern fort

per LL. MARCO

Els companys de la C. N. T. es pregunten astorats perquè el poble vol «Un Govern Fort», i diuen: «Nosaltres ens preguntem cada vegada que s'ha parlat d'un Govern fort, què és el que s'entén per «Govern fort», i ningú ens ha contestat: vaja pregunta, companys de la C. N. T., quan tot el poble sap el que vol.

«Govern fort», sí, Govern que governi, Govern que faci complir les lleis del poble, representat a través dels partits polítics i sindicals del camp i de la ciutat, que són l'expressió autèntica de la vida del treball i la producció de tot Catalunya, Govern que faci complir la consigna imperiosa de guanyar la guerra i consolidar la Revolució, Govern que controli els incontralats i acabi d'una vegada amb tots aquells que valen per perdre la guerra, la Revolució i destruir l'Economia d'un poble.

Sí, Govern del poble, fort, fortíssim, que acabi amb els feixistes, pseudo-feixistes i tota la faràndula que li fan el joc.

Es per això que nosaltres, nacionalistes-universalistes, obreristes de primer rengle, volem un Govern fort, tal com el poble desitja, mai, però, voldriem ni voldrem, un Govern que anés contra

(Continua a la pàg. 2)

Comunistes? Anarquistes? Nacionalistes!

per J. G. LI ROCA

Hem estat combatuts, ho som encara. Ni els Comunistes, tot i donant, com en el cas de Rússia, la llibertat a les petites nacions allí existents. Ni els àcrates que avui a casa nostra, han fet una virada i no sols ja escriuen bastant en català, sinó que algun dels seus líders és acusat d'expressar-se en els mitjans en termes nacionalistes, no ens han resolt el problema.

Ni uns ni altres defensen la llibertat de pensament ni menys d'acció. Ells donen, admeten, la varietat de matisos: Nacionals els uns, Regionalistes els altres; però a condició que la Regió o la Nació a la qual, dintre la unitat orgànica de l'Estat, han donat la llibertat, tinguin les mateixes directrius, mantinguin els mateixos principis que els dirigents del Govern Central. Que la Nació autònoma s'extralimita? Que varia les directrius? Que no s'adapta a les consignes del dictador o dictadors de torn? Llavors vénen les repressàlies, o s'han acabat les perrogatives.

On és la llibertat que ens diferencia a nosaltres Nacionalistes, que segons frase del nostre Patrici Francesc Macià deia sempre que no tenim enemics a la nostra esquerra?

La cosa és clara; nosaltres, separatistes en principi, federals d'Ibèria primer, d'Europa després, i germans de tots els antifeixistes del món sencer, tenim en el nostre programa un apartat, capital: som demòcrates, però no demòcrates de paraula, sinó demòcrates de fets, demòcrates amb totes les falles (malauradament) que la paraula comporta, però també amb els magnífics avantatges que la democràcia té. Nosaltres som essencialment Nacionalistes, obreristes en el més ampli sentit de la paraula. Som Nacionalistes, som obreristes. Però som, així mateix, demòcrates per excel·lència.

Nosaltres entenem que en capir el fet diferencial d'unes Nacions dins d'un Estat i, en virtut d'això, pactar i federar-se, si som els més forts en produir-se aquesta Federació, no obligarem a què els altres pobles lliures estructurin el seu règim intern igual al nostre, sinó que admetrem i admetem com en el cas d'Espanya, una Catalunya democràtica, una Euscadi catòlica o una Andalusia roja.

Aquesta és la diferència. Som Nacionalistes! Som Obreristes! Som Demòcrates!

Una afirmació de la Democràcia catalana

per ERNEST SALUDES

Unes poques setmanes després del segon Ple d'Esquerra Republicana de Catalunya celebrat a la nostra ciutat, ha tingut lloc el Congrés de Tortosa com a una reafirmació de l'enorme vitalitat i de la puixança del nostre Partit arreu de la terra catalana.

Hem anat a la ciutat del Baix Ebre per complir amb un deure de militants. Hem tornat del Congrés amb el convenciment absolut de què ençà i enllà de la nostra Catalunya hi han clavades ben fondes les arrels nacionalistes i democràtiques, que són l'essència i el guió directriu del nostre gran Partit, mentor ara i sempre de la democràcia catalana. Hem experimentat a més el goig d'assistir a unes sessions plenes de vida, on s'han discutit els problemes reals de la terra i el Municipi, que són l'ànima de les inquietuds de la vida de treball i de relació que glateixen en el si del nostre poble.

El Congrés de Tortosa! Mai no havíem assistit a un comici, a una assemblea popular on s'hi manifestessin tan vigorosament les característiques racials. Homes de totes aquelles comarques, colrats pel sol i amb les mans aspres i endurides d'empunyar l'aixada i el magall, coneixedors veritables dels problemes de la terra i l'administració local, han donat aquesta tònica de cosa viva a les sessions llargues i profitoses del Congrés. Mai, també, no havíem presenciat el curs d'uns debats amb to de tant ardor, amb una tan noble sinceritat i elevació, bo i tractant

dels problemes avui plantejats i que els homes d'E. R. C. procuren trobar-hi fórmules escaients i viables a les possibilitats i a l'esperit del nostre poble. I tot això enmig d'un ambient profundament nacional, amb la paraula càlida i assenyada dels ponents dels varis temes tractats i dels altres oradors que han participat d'una manera activa a les tasques del Congrés. La parla catalana característica d'aquelles encontrades, ressonant harmoniosa per la gran sala atapeïda, i l'aspecte dels delegats camperols, habillats alguns d'ells amb la calça curta d'aquelles terres, afermaven més encara aquesta tònica catalanesca que tenen les manifestacions del nostre Partit.

En aquest i altres aspectes, doncs, podem afirmar que l'acte de Tortosa ha estat una de les manifestacions més vives i autèntiques que han tingut lloc en aquests últims temps a Catalunya. Ha tingut tot l'escalf popular que manca a voltes als actes d'altres organitzacions, més deslligades de l'esperit i de les inquietuds nacionals. No ha estat el Congrés de Tortosa la reunió freda i cerimoniosa dels teoritzants que viuen gairebé sempre absents dels veritables problemes del poble, sinó l'aplec dels representants genuïns d'aquest mateix poble que treballa i que té un sentit agudíssim cam ningú més d'aquestes matèries que l'afecten.

Un altre aspecte que trobem escaient remarcar és que el Congrés s'ha manifestat d'una manera unànime contra tots els elements controlats i incontralats que durant massa mesos han portat el desordre i el desconcert a les comarques catalanes, expoliant i començant tota mena de desafurs. Contra tots aquests elements, que la majoria d'ells no parlen la nostra llengua, que han provocat unes jornades sagnants com les dels primers de maig darrer, i que del 19 de juliol ençà havien vingut realitzant una actuació enormement calamitosa i veritablement contrarevolucionària, s'ha manifestat d'una manera prou clara el comici de Tortosa, donant així mostres del sentit de responsabilitat i de dignitat col·lectiva que disposen els homes d'E. R. C.

La força democràtica de Catalunya s'aferma i es manifesta amb relleu més vigorós que mai arran, fa uns dies, del segon Ple d'E. R. C. celebrat a Barcelona i amb l'acte suara esdevingut a la capital del Baix Ebre. Els qui creien que el Partit que ha interpretat sempre aquesta massa, representant els sectors més nodrids i vitals de la ciutadania nostrada, es trobava en una corba decadent, poden deturar-se uns instants i sospesar i valorar aquestes manifestacions gairebé espontànies del

DIVAGACIONS

per J. SANS SOLDEVILA

L'última crisi del Govern de la Generalitat de Catalunya ens ha proporcionat una ensenyança més a les moltes que des del 19 de juliol hem aconseguit.

Una de les Centrals sindicals va fer constar per mitjà d'una nota, que es trobava molt ben representada en el Govern amb els membres que en formessin part en nom de determinat partit polític.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, partit polític majoritari català, obtenia uns llocs en la mateixa proporció que el partit polític minoritari. Acció Catalana Republicana i la Unió de Rabassaires obtenien un lloc cada una d'elles.

No faré pas una crítica de la composició del Govern, perquè no és aquest el motiu que em porta a fer aquest escrit, circumscriuré el meu raonament

(Continua a la pàg. 2)

(Continua a la pàg. 3)